

opusdei.org

Carta del prelat (abril 2014)

A la carta d'aquest mes, el prelat de l'Opus Dei convida a preparar de diverses maneres - per exemple, acudint al sagrament de la Penitència- la Setmana Santa que s'acosta. Podeu descarregar l'epub clicant al símbol corresponent, sota aquestes línies.

04/04/2014

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

A mesura que ens atansem a la Setmana Santa, procurem fomentar en nosaltres el desig de preparar-nos el millor possible per a aquests dies, en els quals fem memòria i revivim els esdeveniments centrals de la redempció. Redoblem els afanys de conversió personal, propis del temps de Quaresma.

En el missatge quaresmal d'enguany, el Sant Pare convida a considerar que **quan Jesús entra a les aigües del Jordà i es fa batejar per Joan Baptista, no ho fa perquè necessita penitència, conversió; ho fa per estar enmig de la gent, necessitada de perdó, entre nosaltres, pecadors, i carregar-se el pes dels nostres pecats. Aquest és el camí que ha triat per consolar-nos, salvar-nos, alliberar-nos de la nostra misèria [1].**

El Senyor va baixar a la terra per guarir la nostra indigència, que

revesteix formes molt diverses. A més de la pobresa material, que afecta tantes persones, el Papa posa en relleu altres formes de misèria més greus, conseqüència de l'allunyament de Déu: la misèria moral i la misèria espiritual. La primera es manifesta en què molts homes i dones –sobretot joves– pateixen una seriosa addicció –de fet, una esclavitud– a l'alcohol, a les drogues, al joc, a la pornografia, originant una trista angoixa en els propis interessats i en les seves famílies, que no saben com comportar-se per ajudar-los.

Aquesta forma de misèria, que també és causa de ruïna econòmica, sempre va lligada a la misèria espiritual, que ens colpeja quan ens allunyem de Déu i rebutgem el seu amor. Si considerem que no necessitem Déu –que en Crist ens dóna la mà – perquè pensem que ens bastem a nosaltres mateixos, ens

encaminem per un camí de fracàs. Déu és l'únic que veritablement salva i allibera [2].

No oblidem que, també amb la nostra lluita personal, amb la nostra vida, és necessari –ho serà sempre– mostrar a aquestes persones el camí per recuperar l'alegria i la pau; i aquest camí passa pel recurs al sagrament de la Penitència. Mirem de millorar les nostres disposicions personals a acostar-nos a aquest mitjà de salvació instituït per Jesucrist, i comuniquem a d'altres com beneficiar-se de la misericòrdia divina.

Aquest és el veritable antídoto contra la misèria espiritual: en cada ambient el cristià és cridat a portar l'anunci alliberador que exigeix el perdó pel mal comès, que Déu és més gran que el nostre pecat i ens estima gratuïtament, sempre, i que estem fets per a la

comunió i per a la vida eterna. El Senyor ens convida a anunciar amb joia aquest missatge de misericòrdia i d'esperança! És bonic experimentar la joia d'estendre aquesta bona nova, de compartir el tresor que se'ns ha confiat, per consolar els cors afligits i donar esperança als germans i germanes enfonsats en la buidor. Es tracta de seguir i imitar Jesús, que va anar a la recerca dels pobres i els pecadors com el pastor amb l'ovella perduda, i ho va fer ple d'amor. Units a Ell podem obrir amb valentia nous camins d'evangelització i promoció humana [3].

Sant Pau instava els cristians a revestir-se de Nostre Senyor Jesucrist [4]; i precisament en el *Sagrament de la Penitència és on tu i jo ens revestim de Jesucrist i dels seus mereixements* [5], va escriure sant

Josepmaria. Mogut pel seu exemple i les seves paraules, Álvaro del Portillo també insistia en la necessitat de preparar-se amb delicadesa per rebre aquest sagrament. Vivia convençut que les persones escoltaran les mocions del Senyor, que a tots crida a la santedat, si s'esmercen –amb fermesa i amb pau– en caminar per els camins de la gràcia, guiats per Déu. «Per això –afegia–, l'apostolat de la Confessió cobra una importància particular. Només quan intervé una amistat habitual amb el Senyor –una amistat que es fonamenta en el do de la gràcia santificant–, les ànimes estan en condicions de percebre la invitació que Jesucrist ens adreça: *si algú vol venir amb mi...* (Mt 16, 24)» [6].

Ara, quan ja estem a prop de la Setmana Santa, podem examinar com hem aprofitat personalment aquest mitjà de santificació, com

l'estem difonent entre els nostres coneguts, com en tenim cura al llarg de l'any. La propera canonització de Joan Pau II em recorda la freqüència amb què aquest sant Pontífex comentava que els fidels de la prelatura de l'Opus Dei han rebut el *carisma de la Confessió* : una gràcia especial de Déu per apropar moltes ànimes a aquest tribunal de misericòrdia i de perdó, i així recuperar l'alegria cristiana. No desistim en aquesta tasca de recórrer al perdó de Déu, de mantenir-nos en la seva amistat.

A mesura que s'acostava la Pasqua, creixia en Álvaro la preparació per aprofitar el Tridu pasqual. En una ocasió ens deia: «Hem de procurar ser un més, vivint en intimitat de lliurament i de sentiments, els diversos passos del Mestre durant la Passió; acompanyar amb el cor i el cap Nostre Senyor i la Santíssima Verge en aquells esdeveniments

terribles, dels quals no vam estar absents quan van succeir, perquè el Senyor ha patit i ha mort pels pecats de cadascuna i de cadascun de nosaltres. Demaneu a la Trinitat Santíssima que ens concedeixi la gràcia d'entrar més a fons en el dolor que cadascú ha causat a Jesucrist, per adquirir l'hàbit de la contrició, que va ser tan profund en la vida del nostre sant Fundador, i el va portar a graus heroics d'Amor» [7].

Lògicament, impressionava a Mons. Álvaro la litúrgia del Dijous Sant; i ple d'esperança, de joia—també humana—, considerava el lliurament de Crist per l'Església, per cada ànima, manifestada en la institució de l'Eucaristia i del sacerdocí.

Visitava els *Monuments* amb ànim de meditar i assumir el Sacrifici suprem de Jesús. Li agradava passar per les esglésies on el col·locaven amb més solemnitat, també amb el desig de preparar-se millor per donar una

acollida constant a Déu en la seva ànima.

Molt sovint va comentar que li removien les lectures dels diversos oficis litúrgics d'aquests dies, i de manera molt particular la narració de la Passió segons sant Joan.

Recomanava la lectura i meditació de la Passió del Senyor i l'adoració de la Santa Creu. Resava detingudament el cant de les Lamentacions, el Divendres Sant, i l'*Exsultet*, el pregó de la Vetlla Pasqual.

En senyal d'agraïment i d'esperança, sovint besava el crucifix que duia a la butxaca, o el que col·locava sobre la taula de treball. Tractem Jesús amb veritable afecte d'enamorats, com feia Álvaro d'acord amb el consell del nostre Pare: ***El teu Santcrist. —Com a cristià, hauries de dur sempre al damunt un Santcrist. I posar-lo sobre la teva taula de treball. I besar-lo abans***

de lliurar-te al repòs i quan et llevis: i quan se't rebel·li contra l'ànima el pobre cos, besa'l també

[8]. He comprovat que aquesta manera de procedir contagiava altres persones, que acabaven imitant-lo en aquestes pràctiques plenes de pietat forta i cristiana naturalitat.

Els records del primer successor de sant Josepmaria, precisament l'any de la seva beatificació, poden anar molt bé per avançar en la pietat personal; ara, en concret, preparant-nos per recórrer amb amor i gratitud la Setmana Santa. «Meditem a fons i poc a poc les escenes d'aquests dies. Contemplem Jesús a l'Hort de les Oliveres, mirem com cerca en la pregària la força per enfrontar-se als terribles patiments, que Ell sap tan propers. En aquells moments, la seva Humanitat Santíssima necessitava la proximitat física i espiritual dels seus amics; i els Apòstols el deixen sol: *Simó, dorms? No has estat capaç de*

vetllar una hora? (Mc 14, 37). Ens ho diu també a tu i a mi, que tantes vegades hem assegurat, com Pere, que estàvem disposats a seguir-lo fins la mort i que, tanmateix, sovint el deixem sol, ens adormim.

»Ens han de doldre aquestes desercions personals, i les dels altres, i hem de considerar que abandonem el Senyor, potser diàriament, quan descuidem el compliment del nostre deure professional, apostòlic; quan la nostra pietat és superficial, carrinclona; quan ens justifiquem perquè humanament sentim el pes i la fatiga; quan ens manca la divina illusió per secundar la Voluntat de Déu, tot i que es resisteixin l'ànima i el cos» [9].

A l'escola de sant Josepmaria Álvaro va aprendre a meditar la Passió del Senyor; i per això –com he escrit– ens impulsava a endinsar-nos més i més en l'Evangelí, ***com un personatge***

més , traduïnt en oració personal les escenes que contemplem. Així sorgirà en les nostres ànimes l'afany poderós de fer actes de reparació, amb cor gran, pels pecats de tota la humanitat, i no només per les faltes pròpies. «En meditar la Passió –ens confiava en una carta de família– sorgeix de manera espontània en l'ànima un afany de reparar, de donar consol al Senyor, d'alleujar els seus dolors. Jesús pateix pels pecats de tots i, en aquests temps nostres, els homes s'entesten, amb una trista tenacitat, en ofendre molt al Creador.

» ¡Decidim-nos a desagreujar! Oi que tots sentiu el desig d'oferir moltes alegries al nostre Amor? Oi que compreneu que una falta nostra –per petita que sigui– ha de suposar un gran mal per a Jesús? Per això, us insisteixo que valoreu en molt el poc, que afineu en els detalls, que tingueu autèntic pànic a caure en la rutina: Déu ens ha concedit tant, i Amor amb

amor es paga! M'adreço a Jesús, contemplant-lo al patíbul de la Santa Creu, i li prego que ens faci arribar el do que les nostres confessions sacramentals siguin més contrites: perquè –com ens ensenyava el nostre Pare– segueix en aquesta Creu, des de fa vint segles, i és hora que ens hi col·loquem nosaltres. Li suplico també que ens augmenti l'imperiós afany de dur més ànimes a la Confessió» [10].

Al principi de la Setmana de Pasqua recordarem amb agraïment l'aniversari de la primera comunió de sant Josepmaria. Era el 23 d'abril de 1912. Des d'aleshores, fins al dia de la seva marxa al Cel, quantes vegades Jesús sacramentat es va allotjar en el cor i en l'ànima d'aquest servent bo i fidel que va ser el nostre Fundador! Així el preparava amb un devessall de gràcies, per a la missió que havia de confiar-li en el si de l'Església. Després, el dia 27, tindrà

lloc la canonització de Joan XXIII i de Joan Pau II. En aquesta data, la nostra acció de gràcies pujarà al Cel impregnada pel goig de tenir dos nous intercessors, que van conèixer i estimar l'Opus Dei quan es trobaven a la terra.

Seguiu presentant al Senyor tots els dies les meves intencions, especialment en el Sant Sacrifici de l'altar. Allí hi sou sempre tots i totes, amb l'Església, amb la sencera humanitat. I no parem de pregar – d'estimar, perquè ho necessiten – pels qui s'allunyen o ataquen la nostra Santa Mare l'Església.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de abril de 2014

[1] Papa Francesc, Missatge per a la Quaresma, 26.XII.2013

[2] Ibíd.

[3] Ibíd.

[4] Cfr. Rm 13,14

[5] Sant Josepmaria, *Camí*, n.310

[6] Álvaro del Portillo, Carta, 1-XII-1993

[7] Álvaro del Portillo, Carta, 1-IV-1987

[8] Sant Josepmaria, *Camí*, n.302

[9] Álvaro del Portillo, Carta, 1-IV-1987

[10] Álvaro del Portillo, Carta, 1-IV-1987

Carta original en castellà

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/carta-del-prelat-
abril-2014/](https://opusdei.org/ca/article/carta-del-prelat-abril-2014/) (06/04/2025)